

חמרורים

נחוג ♦ שבועיים אחרי התפטרותו מן הממשלה, יום־הולדתו ה־50 של יורם ארידור, עורך־דין וכלכלן שעלה מתפקיד יו"ר סיעת הליכוד בהסדרות, בקדנציה הרביעית שלו כחבר־כנסת, לתפקיד שר־האוצר השמיני של מדינת ישראל, יום הכלכלה הנכונה, ארידור, שהיה סגן־שר במישרד ראש־הממשלה בימים הראשונים של שילטון הליכוד, ביקש, בשעתו, את תפקיד גיזבר הסוכנות היהודית, אך הדבר לא עלה בידו.

נחוג ♦ ברומא יום־הולדתו ה־54 של סרג'ו ליאונ'י, האיש שיצר את מערבון הספגטי (מערבון עם קריצה) עם בעבור חופן דולארים ב־1964. ליאונ'י, המולטימיליונר, הוא בנו של מפיק־סרטים איטלקי, שהיה מובטל מעבודה במשך 20 שנה בגלל היותו אנטי־פשיסט ורק מששבה ירימוקרטיה לאיטליה, חזר האב לסרטים והבן נטש את לימודי המשפטים, שבהם החל, לטובת הקולנוע גם הוא. ליאונ'י, שהיה עוזר־מפק בטרט גונבי האופניים (אצל ויטוריו דה־סיקה), החליט להיות עצמאי רק אחרי 58 סרטים, ומאז הלך מחיל אל חיל, שבר את הקופות עם

פיזמונאי חפר
נספח־תרבות עם ילקוט

הטוב, הרע והמוכער (1966), ועובר עתה על היה היו ימים באמריקה, סרט על המאפיה, שגיבורו הוא רוברט דה־ג'ורו.

נחוג ♦ יום־הולדתו ה־58 של חיים חפר, פיזמונאי חד־לשון (המעיל ברח עם המעילה), שחיבר עד כה יותר מאלף פיזמונים, חפר, יליד פולין (תחת השם פינר) אשר גדל ברעננה, היה איש פלמ"ח שעבר מעיסוק בהעפלה יבשתית (העלאת יהודים מסוריה ולבנון דרך גבול הצפון) לניהול להקת הפלמ"ח, הצינבארטון. הוא התפרסם לאחר מכן, כמה שכתב ללהקות בצל ירוק, התרנגולים, גשר הירקון, היה שותף בחיבור ילקוט הכזבים, מתרגם מחזאות לתיאטרון (כמו אירמה לה־דוס להבימה) ונספח־תרבות של ישראל כושינגטון בעת ממשלת המערך האחרונה.

נחוג ♦ בירושלים, יום־הולדתו ה־60 של השופט העליון, פרופסור (למישפט עברי) מנחם אלון, מי שהיה מועמד לנשיא המדינה השישי והובס עליידי חיים הרצוג. אלון, יליד גרמניה (בה נולד כמנחם פטר), הוא דוקטור למישפטים ומוסמך לרבנות, אב להמישה, מחבר ספרי מישפט (כגון חירות הפרט בדרכי גביית־חוב במישפט העברי) שהתחיל את שירותו הציבורי, בשנות המדינה הראשונות, כמזכיר ועדת־הכספים של הכנסת.

אסיר מגיב

על כתבת

השולם הזה

ומגלה שהיו

מרידות שהועלמו

יש

רעב

חלק מהאוכל נאנב!

דיב אמרו לך שיש מספיק אוכל בכלא? זה שקר, אנשים שאינם יודעים להידחק, יכולים למות שם מרעב. אם אשתי לא היתה מבריחה לי אוכל בכל ביקור, הייתי נוודאי סובל מתת־תזונה," אמר לי האסיר. הוא קרא ככלא את הכתבה מילחמת הנציבים (העולם הזה 12 באוקטובר) והחליט להתקשר אלי כדי לתאר לי את המצב האמיתי. הוא אקדמאי, שעבר עבירה של צווארון לבן, זו הפעם הראשונה שהוא יושב בכלא, והוא מלא ביקורות ועדיין מנסה לתקן. סיפור האסיר:

מספרים כי האוכל שבבתי הסוהר הוא בדיוק אותו המזון שמנפקים צה"ל. אולי זה נכון. יתכן שכאשר שולחים את המיצרכים אל בתי־הכלא הם בדיוק אותם המיצרכים ששולחים לצ"ה, אולם בשירות בתי־הסוהר כל אחד שנוגע במיצרכים מוריד מהם מעט. האסירים המטפלים בהספקה, בהעמסת הסחורות ובפריקתן, לוקחים כל אחד משהו. הטבחים, עובדי־המיטבח ועובדי הניקיון המסתובבים בשטח — לוקחים גם הם קצת. וגם אנשי שירות בתי־הסוהר, אפילו הנציבים לא מתביישים לקחת את חלקם במיצרכים, בעיקר מן הכשר. כך

שכאשר המנות מגיעות אל האסירים, כל אחד מקבל מנה כמו לילד קטן. וזה לא מספיק. אחרי שגומרים לחלק את המנות לכל האסירים, אוספים את השיירים כסירים גדולים והאסירים מחכים בחוץ ליד הדלת. הם מתנפלים על סירי השיירים ורוחפים יריים פנימה. אחד מצליח לסחוב פרוסת־לחם ואחר חופן שעועית מבושלת.

זיתים תוצרת־כלא

ה מצב יותר טוב באגפים שבהם יש אסירים העובדים במיטבח או בהספקה. אלה מביאים בחזרה לחדרים מיצר־מזון, ובערב, אחרי הספירה האחרונה, מתחילה הארוחה האמיתית של היום. הארוחה מורכבת ממיצר־כיס שהצליחו לסחוב מהמיטבח.

אין כל דרך להשיג מנות־מזון נוספות בכלא. אסור באיסור חמור לקבל מיצר־כיס מהבית, והקנטינה פתוחה רק פעמיים בחדש. בכלל בקנטינה מותר לקנות כיום בסכום של 1350 שקל לחודש. זה בקושי מספיק עבור קופסת סיגריות ליום, לאנשים שמעשנים. אחר כך צריך לקנות סניג'ילות, סבון ומישהת שניים, ואז כמעט שלא נשאר

כלום עבור מיצר־המזון המצומצמים הנמכרים בקנטינה, כמו אגוזי או פל מצופה. בכל ביקור אשתי מבריחה לי מזון. היא יודעת שאני נקושי נכנס לחדר־האוכל, ובשר אינני מקבל בכלל, לכן היא לובשת לביקורים בגדים בעלי כיסים גדולים ורחבים, ובתוכם היא מחביאה חצאי־פיתות ממולאות בכבד או סטק, והיא מגניבה לי אותם בזמן הביקור.

שמעתי שכאחד מבתי־הסוהר יש הרבה עצי זית. כאשר היתה עונת הזיתים האסירים החלו אוספים את הפרי. הם מצאו כל מיני מיכלים, קופסאות־שימורים ישנות וצנצנות נסיקה, והחלו מעבדים את הזיתים.

זה הפך ממש לתחביב. קבוצות שונות התחרו במירשמי הכנת הזיתים שלהם, היו שהמליחו והיו ששמו פילפלים חריפים. לכל המחנה היה כמה לעסוק, וכולם נהנו כאשר אפשר היה כבר לאכול את פרי עמלם. היו תחרויות מי הצליח יותר והזיתים של מי טעימים יותר.

אפשר להבריח הכל לכל אם רוצים. סמים יש כאן בלי סוף, החל מחשיש וכלה בקוקאין. יש כל מיני דרכים להכניס זאת

בבתי־הסוהר,

חלק מהאוכל נאנב!

לכלא, במכוניות־ההספקה ובמכוני פריטות הנכנסות למחנה בכל יום. לפעמים אפילו מאיימים על אנשים העובדים בכלא, ומבריחים אותם להיות שליחים סמויים על להברחת סם לכלא. מאיימים על משפחתם או על חייהם, ואין להם ברירה.

סוהר עירום

אצלנו בכלא הסוהרים לא מתעניינים בכלל בסמים. כל מה שאיכפת להם זה שיהיה שקט ושלא יהיו מהומות. ולכן הם לגמרי מתעלמים מהסמים.

כאשר סוהר עומד להיכנס לאחד החדרים, הוא משתדל לעשות הרבה רעש, כדי שאם מישוה מעשן או מריח, הוא יספיק להיפטר מזה לפי שהסוהר ייכנס, ולא תהיה תקרית. בכלא רמלה, לעומת זאת, היו בזמן האחרון כמה וכמה תקריות קשות, שהוסתרו מהציפור. אני יודע שתקפו סוהר והפשיטו אותו עירום. אחר כך נכנסו כמה אנשים לצינוק, התוידו עליהם גו מרמיע שצרב את פניהם והיכו אחרים מכות־דצה.

אילנה אלון

נפטרה ♦ בגיל 85, ממחלת הסרטן, כאמריקוס אשר במדינת ג'ורג'יה של ארצות־הברית, ליליא גורדי קארטר, אימו של הנשיא ה־39 של ארצות־הברית, ג'ימי קארטר. מיס ליליאן, כפי שכונתה, היתה אחוה במקצועה, אם לארכיכה, סבתא ל־5 ורבי־סבתא לשמונה נינים, אשר התגרבה בגיל 68 לשרת כאחות בחיל־השלום האמריקאי בהודו, ואשר היתה בעת כהונתו של בנה שגרירה שרצון טוב מטעמו וייצגה אותו באירופה עים רשמיים, בהם לא חסכה בהתבטט אוויתיה החריפות (לוא היו לי מיליון דולר, הייתי שוכרת מישהו שיצא אר חזויני").

מוסיק ליאונ'י
מולטימיליונר עם קריצה

נחוג ♦ בנהריה יום־הולדתו ה־100 של רוזה גרפונקל, לידת גרמניה, אשר ניצלה את יום־הולדתה, שחל בדיוק ביום־הבחינות לרשויות המוניציפאליות, להטיל, כדרכה בכל יום־בחינות מאז בואה ארצה ב־1948, את קולה בקלפי המקומית. גרפונקל, החייה בגפה והמתפקדת בבריות שלמה, ברהה מגרמניה להולנד, לסין ולפיליפינים לפני שעלתה לארץ והיא מייחסת את בריאותה לכך שמעולם לא עישנה, עד גיל 80 שחתה בכל יום והיא עדיין לוגמת, לעתים מוזמנות, כוס יין משובח.

נפטרה ♦ בגיל 74, מגידור בלסת,